

Skämthistorier och muntra anekdoter : humoresker, roligheter och infall. 9....

81 Jb

SKÄMTHISTORIER

OCH
MUNTRA ANEKDOTER.

I lånbiblioteket.

Biträdet: »Kan-
ske passar den här:
Berättelser för
den mognare ung-
domen?»

Ung dam (i
öfversta klassen).
»Har ni ingenting
för ännu mognare
ungdom?»

Humoresker, Roligheter
och Infall

försedda med

**talrika lustiga
teckningar.**

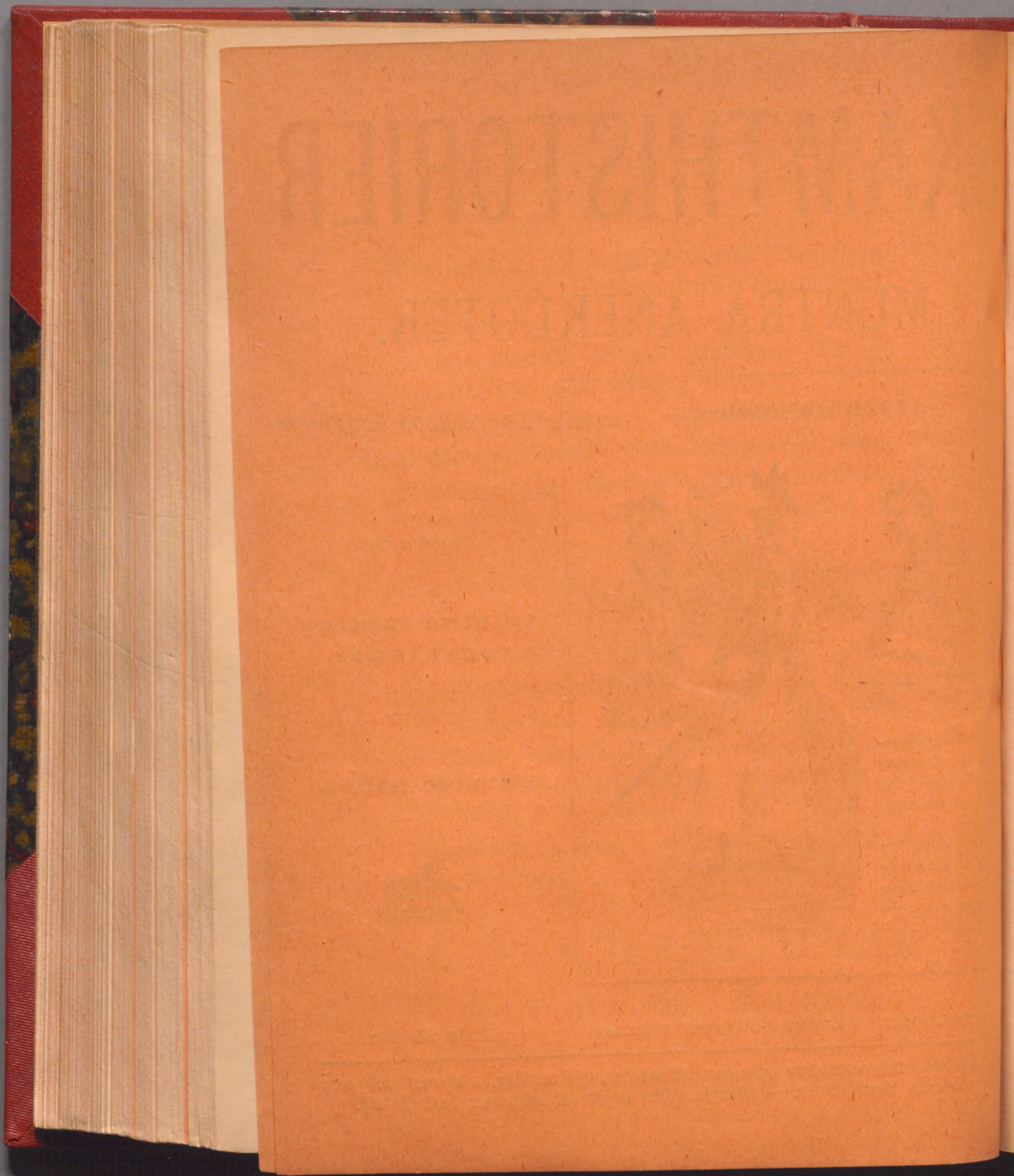
Nionde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

 Af Skämthistorier har utkommit 10 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Nionde häftet.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

SKÅMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

FRAN MÖRER, FOLKHEFT OCH ISALL

med

fabrika lastiga tekniska

Standa häftet

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Juno.

(Mytologisk studie.)

Juno hette Jupiters äkta hälft. Som ogift var hon ansedd som en af olympens mest stilig flickor, och sin uppfostran hade hon fått i mamsellerna Poreymnas och Acreas pension. Första gången hon var på bal tjusade hon till prins Jupiter, som redan då var en väldigare Don Juan än någon underlöjtnant nu för tiden. Men fastän Jupiter bjöd upp den sköna till de flesta danserna och sade henne de vackraste komplimanger mellan pauserna, bemötte hon dock sin kurtisör tämligen kyligt, ända till dess denne en tid därefter uppträdde i en ny stilfull uniform och agerade "muntergök" under en utflykt på berget Thornax.

När så Jupiter ändtligen friat och fått ja, firades bröllopet, eller rättare sagt "biläget", med pukor och trumpeter. Härpå följde en ljuflig smekmånad och flera års äktenskaplig lycka ända till dess Juno, som nu då och då måste en smul reparera sina behag, märkte, att hennes gubbe började gå ut på vift, äta ostron, supera och dricka champis med olympiska nympfer. Nu duggade först sparlakansläxorna och strax därpå rasade alla svart-

sjukans furier i fru Junos bröst. Att börja med låtsades Jupiter inte höra på sin gemål, utan slog döföret till och hvisslade en och annan af de muntra melodier ur "Orpheus" och "Sköna Helena", som sedermera gjort Offenbach odödlig.

Men till sist blef han ursinnig och lät spärra in gumman sin i mörk arrest i ett af sina luftsloft, fastän gubben Homerus fått historien om bakfoten, då han sedermera skref i bladen under en sensationell rubrik, "att Jupiter låtit hissa upp Juno i ett träd och låtit henne hänga där tills hon åter blef hygglig".

Detta senare räckte dock icke så länge.

"Hvart tänker du ta vägen i kväll?" ljöd det åter efter en tid, så fort Jupiter efter kaffet och avecen tog på sig öfverrocken och gjorde min af att gå ut.

"Jag ämnar bara gå upp i det olympiska 'stora sällskapet' en stund och klå de andra gudarne på en oskyldig bondtolfä eller ett parti Dundra parte, om du inte har något emot det," svarade då den äkta mannen fogligt. Men därmed var gärdet uppgifvet.

"Gå du, men försök inte att komma hem i natt igen. Jag har gömt portnyckeln," triumferade Juno skadeglad.

"Ha, ha, ha, du glömmet visst att jag studerat magi och kan krypa genom nyckelhålet, om jag vill," hånade nu Jupiter, tände en cigarrett och satte på sig hatten.

"Divorçons!" gnisslade Juno efter honom.

"Tala grekiska, den där rotvälskan, som du lärt dig i pensionen, begriper jag inte!" hånade Jupiter.

"Vi måste skiljas och därmed punkt," fräste nu Juno på helleniskt tungomål med en patetisk geste à la fru Fährus.

"All right, låt oss skiljas på en stund, jag begär inte bättre," skämtade nu Jupiter och försvann. Dylaka

uppträden hörde till ordningen för dagen, men en vacker dag satte Juno sitt beslut i verket och for till Euboea, en badort lika fashionable som vårt Marstrand.

Nu började Jupiter äntligen känna en smula bond-ånger och själförakt och mumlade: "Tomt. Hon är icke här mera — och, det *vidunderliga* måste nu ske!"

Och så lät han göra sig en skön kvinnobild med kropp af halm och hufvud och händer af vax, som på ett panoptikon. Och lät desslikes sprida ut, att han förälskat sig i belätet. När detta kom till Junos öron, inträffade det "*vidunderliga*". Hon kom nämligen tillbaka till olympen med första lägenhet och ref ut ögonen på rivalen, under det Jupiter stod gömd bakom en skärm och hade det fruffligt skojigt en stund. Men ögonblicket därpå skändes Juno, föll sin gubbe om halsen och utbrast:

"Jag har burit mig dumt åt, förlåt. Vi ä' ännu inte mogna för de *Ibsenska idéerna*."

"Gustaf."

Han hade varit "prästgårdsdräng" i 25 år. Så ville prosten ge honom Patriotiska sällskapets medalj för "långvarig och trogen tjänst".

När "Gustaf" fick se medaljen, sa' han:
 "Int' ä' de' lönt å hänga en så grann slant på min lortuga rock. Ska' de'nå' va', så töcker ja mer um en drecksslant i fecka. Där ä' go' plats."

* * *

"Di här herskapera, som ställer te' kalas, ä' allt jus'som lite' olika te' traktera kuska," sa' Gustaf. "På ena ställe bre'r di på smörgåsa å'ten, liksom en inte skull' kunna göra *de sjolv*, å på ett annat ställe slår di i supa. De' ska vara så rart för en ska slippa besvär', kantänka.

"Men hocken frägar ätter tocke! När en har e full brännvinsflaska på bole ä' de' *kärt besvär* å få slå i *sjolfer* åt sig. Så tycker ja', teminstingen!"

* * *

"Hvarför ser Gustaf så ledsen ut?" frågade prosten, när han en dag kom ner i stallet.

"Ack, ack, ack, go'a herr prost, en kan fäll inte vara gla' häller, när en ä' en så'n uschel människa, som jag, och suttu' och spelt bort *allt hvad en äger och har* på 'knack' i går kväll, på kalaset hos **," sade Gustaf jämrande.

"Jaså, ni spelade 'knack' i drängkammaren. Jo, jo, där ser du hur det går, när man spelar hazard, min käre Gustaf. Låt det bli en varning till härnäst."

"Men spelar inte herr prosten kort han og?" vågade Gustaf invända.

"Visserligen, men aldrig 'knack'. Jag spelar 'wira' och 'whist', och i går vann jag en 'tia'. Det är skillnad de', ser du!"

"Ja, säg de', en tocken tur prosten då hade!" sade Gustaf och såg ännu mer olycklig ut.

"Ja, jag erkänner det! Men inte ä' det värdt att du hänger dig för din förlust," sa' prosten. "Här har du en femma för att reparera affärerna och trösta dig med. Men se'n vill jag ej höra talas om att du spelat 'knack' vidare."

"Tack och tack, käre, snälle herr prost," sade Gustaf och stoppade 'femman' på sig. "Nog för det att jag hört talas om folk som hängt sig, när di haft otur i spel och tappat, men de' tänkte *jag* ändå inte göra. För allt hvad jag ägde i portmonnäen va' — *23 öre*. Och di syndapengarna har jag ju nu fått igen många gånger om, Tack och heder!"

Smickrande.

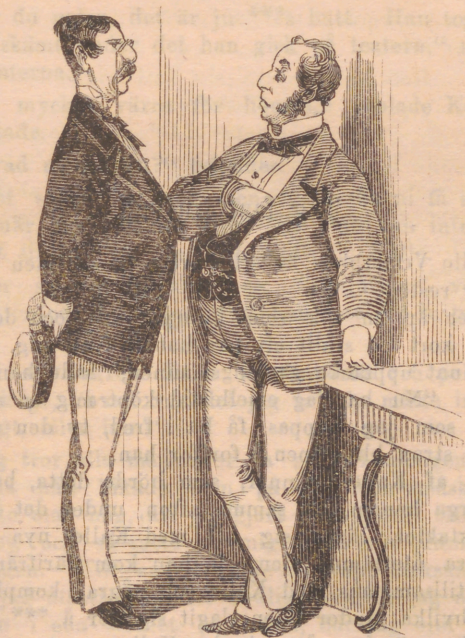

Hon: "Ack, herr Klingenthal, jag vill så gärna, att min son skall få plats på ert kontor. Ni är en så utmärkt köpman och skall nog lära min son att följa era exempel."

Han: "Ni smickrar mig."

Hon: "Visst inte. Min man sa' i går, att han inte mer än två gånger i sitt lif låtit lura sig i affärer, och båda gångerna var det ni, som gjorde det."

Tre små fel.

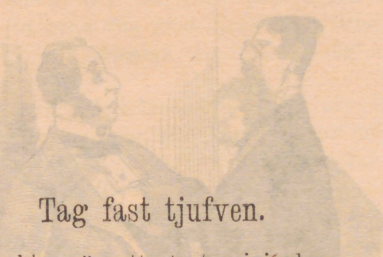

Onkel: "Hvad i Herrans navn vill det säga, att du aldrig blir färdig med din doktorsexamen?"

Den gamle studenten: "Kära farbror, det kommer bara an på att jag har tre små fel, som jag har så svårt att vänja mig af med."

Onkel: "Jaså, tre små fel. Och hvilka ä' de?"

Studenten: "Jo, jag sover för länge, dricker för mycket och läser för litet."

Tag fast tjufven.

Kalle Vesterblom är ett stort original, men alls inte dum för resten.

“Det är en sak som förargar mig, och det är att man på kort tid stulit ett par hattar från mig, utan att jag kunnat upptäcka gärningsmannen,” sade han vid ett tillfälle. “Nu har jag emellertid köpt mig en spritt ny ’storm’, som jag hoppas få ha i fred, ty den som stjal den bör strax bli gripen,” fortfor han.

En af Kalles vänner, som hörde detta, beslöt, för att förarga honom, att samma afton, under det han gick på spektaklet, lägga sig till med Kalles nya hatt och sedermera återlämna den, då han kom därifrån för att supera tillsammans med Kalle och några i komplotten invigda, hvilka under tiden slagit sig ner å *** källaren.

Sedan vännen gått, gjordes Kallegenas uppmärksam på förlusten af sin hatt genom en af de närvarande, som ett ögonblick gått ut i kapprummet och där tyckt sig märka att Kalles nya storm å nyo bytt om ägare.

Kalle tog saken lugnt, men gick genast ut i kapprummet för att öfvertyga sig om att det verkligen förhöll sig så som vännen sagt.

“Mycket riktigt, min hatt är borta, och i stället har man gifvit mig det här gamla skrället,” sade han, när

han kom åter, och stukade den utbytta hatten platt som en pannkaka mot sitt knä.

“Är du galen, det är ju ***s hatt. Han tog endast din på skämt under det han gick på teatern,” upplyste nu kamraterna.

“Så mycket värre för honom,” jublade Kalle och gapskrattade.

“Hvad menar du?” frågades.

“Det säger jag inte, men vänta ska ni få se något treffligt, när han kommer åter. Så vida han inte vid det här laget sitter i kurran,” hånskrattade Kalle.

Efter spektaklets slut kom “hattjufven” verkligen åter, dyster och nedslagen, fast han sett ett lustspel från scenen.

“Se, se,” skrek Kalle åt rännerna och pekade på den olycklige, “hvad var det jag sa’, du måtte inte haft för treffligt, eller hur?”

“Jag tror alla människor va’ galna i salongen i kväll. Från alla håll kikade man på mig och småskrattade. Jag visste med mig, att jag gjort omsorgsfull toilett före spektaklet, och så satte jag mig att i min ordning kika på salongen. Till sist började den uppmärksamhet för hvilken jag utsattes att bli olidlig, hvarför jag drog mig längst in i ena hörnet på logen, där jag blef sittande till pjesens slut, då jag genast skyndade hit. Ser ni något märkvärdigt på min toilett eller annanstädes, så säg ifrån.”

“Hvad hade du med min hatt att göra? Jag sa’ ju, att det inte var hälsosamt att röra vid den. Se dig nu i spegeln, där, så får du förklaring på gåtan,” sade Kalle, under kamraternas smålöje.

Befallningen efterkoms.

”Hva’, hva’ tusan vill det här säga, det står några hieroglyfer på min panna, som jag inte kan läsa så här baklänges i spegeln,” stammade ”hatt-tjufven“.

”Där står:

Han har ’knyckt’ sin hatt från

Kalle Vesterblom,

— —gatan 24.“

deklamerade Kalle segerstolt.

”Ser ni, gossar, de där orden har jag skrivit med hektografbläck på svettremmen i min nya hatt, som jag därför alltid själf bär bakfram på hufvudet,” slöt den glade själen triumferande.

Hatt-tjufven dömdes för sitt brott att, utom öfrigt obehag, i ena bot pikta ett par halfvor ”puback“ till sällskapet.

En artig herre.

Herr von X. har gjort artigheten till en af sina förnämsta dygder.

När han här om aftonen i en af de öppna spårvagnarna passerade Kungsträdgården, hade han till granne på sätet en dam, som några minuter förut stigit på vid hörnet af Palmeska huset. Då konduktören kom med sin "bössa" för att inkassera afgiften, tog damen upp sin portmonnä och började med sina handskbeklädda fingrar trefva i dess innandöme.

Då hörde herr von X. sin granne plötsligen utbrista:

"Min Gud, där flög en tia sin väg!"

Herr von X. såg ett litet, till hälften uppvikt papper af en sedels storlek hvirfla förbi sin näsa, och ögonblicket därpå hade han hoppat af spårvagnen för att söka få fatt på sedeln.

Damen steg äfven af och sprang efter herr X., och så gick den vilda jakten lös i de kostligaste krumbukter. Än kom en vindpust från öster och än en från någon af de andra väderstrecken och slungade sedeln i de vansinnigaste sick-sacklinier kring sandplanerna och gångarna, hvilka linier herr von X. markerade med de muntraste skutt än hit, än dit.

Så blåste sedeln upp på gräsmattan, och genast var herr von X. efter, ibland snurrande rundt och fäktande

med armarna för att däremellan så sylfidiskt som möjligt skutta omkring i blomsterrabatterna.

Så tappade han plötsligen spåret och började lugnt leta efter det försvunna värdepapperet.

Under tiden kom damen fram till honom, pustande som en ångspruta, och sade:

“Förlåt, min bästa he-he-herre. De va'... de va' ing-ingen tia, det var bara en a-a-dresslapp af intet värde. Ti-tian har jag, gud ske lof, kvar i po-port-port-monnän!!!“

Därmed neg hon artigt för herr von X., som stod där och bugade sig till svar, stum som en fisk och förvånad som en af vaxgubbarne på Panoptikon. I nästa minut klef en konstapel fram, tog upp sin annotationsbok ur bakfickan på syrtuten, stack spetsen af en blyertspenna i munnen och frågade:

“Hva' ä' herrns namn och adress?“

Herr von X. besvarade artigt frågan.

“Godt,“ sade konstapeln och gjorde en anteckning i sin bok. Därpå förde han handen till pickelhufvan och vände herr von X. ryggtaffan.

Fortsättning på historien är icke svår för läsaren att göra själf.

Når de jama i handklavére.

(Bondhistoria.)

Han var allti' "full i håken, Carl-Erik, en rekti Ul-spejel, som de inte va' godt å tas me'", de va' då alla ense om.

Når han, te par exempel, tjänte kamrat med Qvarnstu'-Lasse, hade han så mycke fyr för sig med Lasse, så han va' inte go för å trifs ihop me'n te slut på nåra villkor. Ja' minns en gång då Lasse, som va' rogad å musik, köft sej ett tocke där handklavér, eller "piglock", di kallar'et, som han bruka spela på alltimillanåt på kvälla'. Så, når han å Carl-Erik skulle bort en kväll, tog Lasse "piglocke" me' sig, som vanligt, och knöt inne i en snytnäsdruk. Så bäst di går, å Lasse bär på spelverke', får han just som höra att de jama i'et, men Carl-Erik, otäcken, hörde ingenting han, förstås, och så gick di igen.

Men når di kom fram, å Lasse fick knyta upp snytnäsduken å börja dra en strof, så jama de igen i klavére'.

Det lät så komiskt, så alla börja skratta, men Carl-Erik vardt arger han, å sa':

"Hva' håken grinar I åt, de ä' inte så godt å spela som I tror, eller hur Lasse? — Kanske de ä' ostämndt å behöfver hartzas, eller smörjas i gångjärna?"

“Vete hin va’ de ä’, men de går fäll öfvor,“ sa’ Lasse han, och spela opp e ny polska.

Då vardt de som “den sure“ fari i klavére’. De jama och fräste och spotta allt värre ju mer Lasse spela. Å värst va de i di taga, då han klämde ihop bälgen. — De hade inte tusingen hört tockna toner förr.

“Ja’ ger mig jäkeln på, att de ä’ komme nå’ i klavére’,“ sa’ Lasse till sist.

“Du ä’ tokuger, du, hva’ skulle de vara,“ sa’ Carl-Erik.

“Jo, nu har ja’et,“ sa’ Lasse, å la öra’ te bälgen. “Ja’ ger mig *Jesingen* på, att de ä’ en katt i klavére’, de ä’ alltihop de!“

Å så börja han skrufva isär’e. Å mycket riktigt. När han fick itu’et, hoppa där en svart kattunge ur “piglocke“ me’ hvart eviga hår på ände och svansen i vär’e. Å han va’ ackerat vild, å spotta å fräste och fräste och for ikring vägga’, och refs och klöste så jänto låg i en hög och skrek, som om knifven setat i dom. Å te sist sprang han opp i korssten, å ut på take, å ut på güle, å opp i en telegrafstolpe, å ut på trä’n, och senna va’ de förstås färdigt! Som en blixst for han åf te sta’n, å in på telegrafstas’ion. Å hela telegramme som ble, lät bara: Fst, fst, fst!!! Miau, fst! Miau, miau, miau. För katter ä’ elektriska åf sig!

Å Lasse svor å kunde inte begripa hur kattrackarn kommi’ i klavére’.

Då sa’ Carl-Erik, att han märkt att bon’s katt därhemma varit alldeles som tokug i klavére’ en lång tid, se’n Lasse spelat på det ute om kvälla’, och att Lasse skulle be klockarn, som skref i tidningarna, sätta in en strof i någe’ blad om att en kattunge kommit till världen i hans handklavér. Själff sa’ han, att han läst om underligare ting både i andaktsböcker och tidningar.

En gammal historia
utklippt af E. Ljungh.

“Hörru, ska hästen te vetrinären?”

“Nej, det ska han inte.”

“Jo, det är bäst du rider dit me’n, för han ä’ sjuk, stackaren.”

“Äh, hur kan du si’ det?”

“Usch jo, han har ju en knöl på ryggen!”

Kärlek på narri.

(Historiett.)

Jag vill på förhand nämna, att den här historien är både sann och lärorik!

Unge herr Sportzén var sina föräldrars glädje och stolthet! Visserligen var han ej å hufvudets vägnar så begåfvad, att han, äfven om han tagit hela sin släkt till hjälp, skulle kunnat föra det Sportzénska namnet till eftervärlden, men "Res-contran" förde han oklanderligt på sin fars kontor, punschade inte, spelade inte hazard och superade ej heller med varitéffickor, som många af hans jämnåriga bekanta. I stället ägnade han en utomordentlig omsorg åt sin toilett, bytte ett par gånger dagligen om kostymer, excellerade i hyperextravaganta kragar, halsdukar och manschetter, hade de längsta och spetsigaste skorna bland alla skeppsbrolejonen och desslikes de mest förtjusande mustascher, de hvitaste tänder och de längsta lillfingersnaglar man gärna kunde få se.

Unge herr Sportzén hade en enda vurm, om man undantager hans mani att röka in sjöskumsmunstycken, han älskade att så fort han hade en ledig stund rida bicycle i Stockholms omgifningar.

Och när han på ut- eller hemfärden syntes med stram hållning trampa sin maskin på gatorna såg han verkligen

magnifik ut där han med halföppen mun kryssade fram mellan de mötande åkdonen och fotgäringarne, så att hans elfbenshårda tänder slog och revelj mot hvarandra som när man hackar köttbullar.

Utom att rida bicycle älskade äfven herr Sportzén, så lidelsefullt som hans kolugna sinne mäktade, sin kusin, fröken Nelly, en förtjusande, eldig brunett, till lynne och åskådning diametralt motsatt sin tillbedjare.

Men i äktenskapet komplettera ofta kontrahenterna hvarandra! Två i allt sympatiserande parter, som ingå det kristliga äkta förbundet, bli sällan så lyckliga som två parter af skilda skaplynnen.

Denna iakttagelse är icke berättarens egen, utan herr Sportzéns och fröken Nellys föräldrar hade bägge gjort erfarenhete: i den vägen, och följaktligen arbetade de tillsammans på att förverkliga denna princip i en äktenskaplig förbindelse mellan de två kusinerna.

Hjärter var trumf i spelet, och herr Sportzén hade alla trumf på hand utom möjligen *esset*. Fröken Nelly hade ännu icke spelat bort sitt hjärta.

Hon var nog älskvärd mot kusinen, kanske mer älskvärd än mot någon annan kavaljer, och hon kunde ej gärna vara annat, öfverhopad som hon ständigt var med nya, vackra och dyrbara tillgifvenhetsbevis från honom.

Men midt under det hon var som mest älskvärd mot sin beundrare, kunde hon brista ut i ett klingande skratt, som alltid sårade honom.

Ibland visste hon rakt inte hvad hon skrattade åt och ångrade sig efteråt, men nästa gång hon såg sin tillbedjare, måste hon åter skratta — åt ingenting.

Men hvarför skall han också oupphörligt öfverraska med något nytt i sin toilett, som gör honom löjlig, sade hon för sig själf. Och hvarför hade han så stora händer

och fötter och så långa smala ben. Hvarför satt hans näsa på sned, och hvarför rynkade han pannan emellanåt som en apa. Hvarför stodo hans öron rätt ut som på en kruka, de hindrade ju alltid farten, när han åkte velociped i motvind. Och slutligen, hvarför åkte han velociped?

Det var ju alltsammans rätt löjligt, men ändå intet att skratta åt, när hon visste att det sårade honom.

Men hvarför äfven alltjämt blanda in den välsignade velocipeden i konversationen?

När de sutto på tu man hand, kunde han börja ett samtal så här:

“I dag hände det mig åter en ledsamhet på min bicyclepromenad.”

“Nej, hvad säger Knut! Knut skadade sig väl ej?” frågade hon deltagande.

“Nää vars, inte jag! Men bicycelen! Den kom i olag, så att jag föll framstupa och höll på att slå ihjäl en förbaskad gris, som betade på landsvägsreinen.

Och så kom en gumma ut och skrek:

‘Hva har han på grisen att göra? Rid han sitt eländiga hjul så att benknotorna skramla i klädbyllet på’n, men låt bli och rid på min gris, för den har jag inte till det prise’.”

En sådan episod tog han allvarsamt och menade tro på att han inte hört värre oförskämtheter, och tog hon saken från den lustiga sidan blef han stött.

Så en dag kom han på idéen att de skulle rida ut tillsammans. Han på bicycle och hon till häst, ty hon var känd som en skicklig ryttarinna.

I början vägrade hon, men så gaf hon efter. Och följande morgon stod hennes ridsto sadladt utanför hennes port. När hon på bestämd tid trädde ut på gatan stod kusinen redan där, stödd på sin bicycle.

Med stalldrängens hjälp svingade hon sig lätt upp i sadeln, sedan hon nickat god morgon åt sin kavaljer, och så bar det i väg.

Hennes häst visade genast tecken till oro, klippte med öronen och försökte gång på gång att "durka" med sin lätta börda, synbarligen skrämmd af den bakefter skramlande bicyclen. Men när de kommo ut på den makadamiserade strandvägen, lugnade sig djuret något.

Nu redo de sida vid sida i sakta mak öfver bron och framåt stora Djurgårdspromenaden. Han hade fått sin hjulring reparerad och kände sig där han satt, rak i ryggen och med snibben af sin sidennäsdud, som stack fram ur bröstfickan, fladdrande för vinden, lugnare än vanligt. Men hon kände sig märkvärdigt orolig till mods och hade redan arbetat sig trött af att tygla sin gångare, som synbarligen ej var lika mycket trakterad af att sällskapa med den tvåhjulige kamraten, som dennes ryttare med den graciösa ryttarinnan.

Han hade börjat en konversation om skillnaden mellan velocipeder och hästar, och hon hörde på utan att ens draga på munnen, när han bland annat förklarade: "att velocipeden skulle konkurrera ihjäl hästarna", då plötsligt hennes kavaljer i en utförsbacke kullbyterade i ena diket och velocipeden med ett rasslande skrammel föll med flatsidan i backen. Som en blixtnade nu hennes häst i väg, och innan herr Sportzén hann komma på fötter var hon försvunnen.

Sedan han så hastigt och omsorgsfullt som möjligt försatt sin efter kullerbyttan derangerade toilett i presentabelt skick, kastade han sig raskt i sadeln på sin tvåhjulning och började trampa fram den i ursinnig fart på den jämna promenaden, under det han kastade oroliga, spanande blickar framför och omkring sig för att upp-

täcka en skymt af sin nyss så hastigt försvunna följeslagerska.

När han åkt ett stycke, mötte han en af dessa tve tydiga existenser, som älska att flanera i naturens sköte för att därpå ta sig en lur i första bästa backslutning.

När herr Sportzén passerade vandraren, hejdade han ett ögonblick sitt hjuldon och frågade:

“Har ni händelsevis sett en häst, som nyss skenade med sin ryttarinna?”

“Ja, för en stund såg jag något skymta mellan träden därborta,” svarade vagabonden och pekade åt det anvisade hållet.

Herr Sportzén tackade för upplysningen, och i nästa sekund snurrade hans hjul i svindlande fart in på en liten avväg ledande ner till en ångbåtsbrygga.

Han fortfor att speja kring sig åt alla håll under den svindlande färden, och hans hjärna var uteslutande upptagen af tanken på hans kärestas öde.

Därför observerade han ej i rätt tid att vägen helt plötsligt tog slut, utan ett tu tre rullade hans hjul i vildaste fart utför backslutningen, som ledde ner till bryggan. Och med utspärrade ben, tillbakalutad bål och ögonen riktade mot himlen, som om han äfven uppe i det blå ämnade söka den försvunna, snurrade herr Sportzén med sin maskin hufvudstupa bums i kanalen!!! —

Efter ett par minuters kamp med vågorna drog sig han af ett par grofva näfvar åter upp på det torra.

Hemkommen gjorde han strax toilett och skyndade därpå ut att efterhöra hur det gått med hans följeslagarinna på den olycksdigra promenaden.

Han fann fröken Nelly hemma hos sig i det briljantaste humör.

“Jag lyckades tämligen snart få bukt på min springare,” sade hon. “Men då han fortfarande visade sig

orolig, red jag hem. Det är hela mitt äfventyr, men hur gick det med Knut?"

Herr Sportzén berättade nu sitt missöde, skildrade det på ett så lustigt sätt att lilla fröken Nelly ej kunde betvinga sin skrattlust.

"Ni är för löjlig, kära Knut, det må jag säga," utbrast hon plötsligen helt uppriktigt.

"Jaså, tycker ni det! I så fall vill jag endast säga er att jag kommer att köpa mig en ny bicycle i den drunknades ställe, och så ämnar jag i sommar att äfven lära mig simma."

"Lycka till!" svarade hon leende.

"Och så ville jag äfven säga att min tro är, att vi två nog inte riktigt passa för hvarandra, åtminstone blir det svårt för oss att promenera tillsammans ute, det har jag sett. Om ni således inte har något däremot, bästa Nelly, så tänker jag att tillsvidare förbli ungskarl," slöt han.

"Lycka till," svarade hon, åter leende, och räckte honom sin hand.

Herr Sportzén har hållit sitt löfte och är fortfarande till äktenskap ledig.

Och fröken Nelly? frågar läsaren, hon är nu *allvarligt* kär i en officer vid Lifgardet till häst.

Sådana äro de.

Frun har länge hört tamburklockan klinga och går till sist för att själf öppna dörren.

Pigan (gläntar i detsamma på köksdörren): "Om det är någon som söker mig, så får jag be frun säga att jag inte är hemma."

Svar på tal.

Fru timret: "Jag kan inte förstå, att du, som är så stor, ska vilja slå den lilla gossen."

Gossen: "Nå, om inte mamsell förstår't, hvarför ska mamsell då blanda sig i't?"

Det förändrar saken.

(En brunnshistoria.)

Herr X., en ung medicinare, hade för några år sedan på en supé presenterats för den förtjusande fru Z. och blef med ens dödligt förälskad i den vackra damen. Han försummade intet tillfälle att få se och träffa föremålet för sin passion, och en vacker dag, då på en bal ett lämpligt tillfälle erbjöd sig, var han nog djärf att göra den lilla frun sin kärleksförklaring.

Detta upptogs inte precis så väl, frun vände sin tillbedjare ryggen och gick utan att med herr X. dansa den vals, till hvilken han bjudit upp henne.

Men X. gaf sig inte, utan fortsatte envist "belägringen", till dess fru X., förargad öfver hans envishet, på allvar afvisade den enträgne kurtisören, för hvilken hon för öfrigt så litet intresserade sig, att hon icke tagit ringaste notis om honom. Då drog herr X. sig äntligen tillbaka och löfvade att icke mer besvära med sin enträgenhet.

Säsongen gick till ända, och fru Z. anträdde sommaren därpå en resa till en af våra kallvattenkuranstalter för att krya upp sig efter vinterns nöjen.

Hon hade icke väl anländt till platsen, förrän hon mötte X. i brunnsparken. Vid åsynen af den tillbedda

skyndar X. fram, hälsar och utbrister med oförställd förtjusning:

“Ni här, min fru, hvilken lycka för mig! Ni hyser således en smula intresse för mig. Låt oss sätta oss här och språkas vid,” sade han och pekade på en soffa.

“Nej tack, jag behöfver inte hvila mig, detta möte med er gör mig förtviflad. Det kommer att förstöra hela min sejour här.”

“Säg inte så, jag skall pyssla om er på det samvetsgrannaste — —”

“Min herre, ni vet icke hvad ni säger. Det här måste genast ta ett slut, ty antingen måste ni eller jag resa. Och då ni lofvat att icke förfölja mig längre, litar jag på att ni reser.”

“Omöjligt! Och ni, ni får icke heller resa! Om inte annat hjälper, skrifver jag till er herr man och ber honom i ert eget intresse att förhindra beslutet.”

Det blixtrade till i fru Z:s ögon.

“Ni är mer än djärf, min herre, ni är — — —”

“Jag är badläkare här, det är allt,” svarade herr X. med komisk patos.

Fru Z. blidkades ögonblickligen. Tonfallet i hans röst lät så bevekande. Med kvinnans fina instinkt anade fru Z., att hon skulle blifva bättre “behandlad” af doktor X. än af någon annan brunnsläkare. Och så stannade hon.

En olycksfågel.

(Beväringshistoria.)

Under ett beväringmöte på ***s exercisplats fanns bland manskapet en s. k. "herrbeväring", lille P., hvilken minst af allt syntes af naturen ha blifvit danad för krigaryrket.

Men någon ledsen gosse var icke P., och allt det ovet, som under exercisen haglade öfver honom, mottog han med jämnmod.

Så en dag blef han kommenderad till tjänstgöring i högvakten, framför hvilken två ständigt laddade kanoner voro uppställda. Klockan mellan 12 och 2 på natten blef det D:s tur att gå på vakt. Yrvaken och kuslig till mods vankade han, sedan han blifvit ensam, fram och tillbaka mellan de bägge kanonerna. Hela lägret låg försänkt i sömn. Och rätt framför honom bredde hela slätten ut sig, ödslig som en öken, ty icke en lefvande varelse syntes till.

Lille P. gäspade. Han hade, tyckte han, i hela sitt lif aldrig haft så tråkigt som under dessa timmar.

Så fick han en idé och beslöt tända en cigarr i sin ensamhet. Tänkt och gjordt. Men cigarren blef på längden icke ett tillräckligt förströelsemedel för en person

af P:s skaplygne. Och så fick den posterande unge mannen plötsligen lust att, som han sedermera uttryckte sig, "titta på kanonerna ett slag!" Med sin brinnande cigarr i handen fingrade han på hylsan som täckte fänghålet. Så lyfte han af nämnda hylsa, och efter att en stund ha stått och koxat på det blottade fänghålet, fattades P. af en obeskriflig lust att låta cigarren formera bekantskap med fänghålet, i synnerhet, som han inom sig tydligt förnam en munter stämman som hviskade: Det är inte farligt, kanonen är naturligtvis inte laddad! Till sin fasa fick dock den stackars P. i nästa sekund erfara motsatsen. Knappt hade han med den brinnande cigarren vidrört fänghålet, förrän en glödande blyxt sköt ut ur kanonmynningen, åtföljd af en helvetisk åska, som i väldiga brumtoner vältrade fram öfver den öde slätten.

Och knappt hade ekot af skottet förklingat i den tysta natten, förrän hela lägret var i uppror. Officerare och manskap rusade ut ur sina tält, halfklädda och yrvakna. Den stackars P. omringades och knuffades hit och dit som en skottspole innan han ens hann ropa: i gevär!

Och en stund senare satt han i arrest! Detta skulle nu blifvit slutet af historien, om P. icke efter par dar åter blifvit försatt på fri fot, och i stället dömd att göra två dygns "straffvakt" i högvakten.

Straffet mildrades dock därigenom, att sergeanten, som det ena dygnet förde befäl öfver vakten, var god vän och bror med P. När P. därför första natten åter måste ut och posta mellan kl. 12 och 2, dröjde sergeanten kvar ute hos honom en stund för att dels hålla honom sällskap och dels för att tillse att han ej å nyo begick någon ny faute i sin ensamhet.

Sedan de bägge herrarne samspråkat en stund i nattens stillhet om ditt och datt, stannade plötsligen sergeanten framför en af de två salutkanonerna och frågade P.:

“Hur tusan bar du dig åt här om natten, då du lossade af det där skottet. Jag har aldrig fått riktigt reda på den saken?”

“Jo, det var mycket enkelt,” svarade P. intresserad. “Jag tände en cigarr — — tillåter bror kanske, att vi ta ett bloss äfven nu,” afbröt P. och räckte fram sitt cigarrfodral.

Sergeanten såg sig omkring.

“Nåja, det är inte tillåtet att röka för dig som går på post, men det gör detsamma. Ingen mer än jag ser det ju!” svarade han.

Därmed tände de bägge herrarne hvar sin cigarr, hvarpå sergeanten återtog:

“Nå, hur gick det vidare med historien?”

“Jo, jag tände som sagdt en cigarr, och sedan jag rökt en stund ställde jag mig och titta på kanon' — så här, ser du! Så lyfte jag upp den här lilla luckan, som täcker fängbålet — — så här — — — — —“

Sergeanten störtade fram.

“Är du blix förbannad, karll!!” röt han.

I samma ögonblick sköt en blix ur kanonens gap, den helvetiska åskan dånade och gaf eko på en mils omkrets. Och en kvart därefter sutto både sergeanten och P. i sinkabirum. Och där fick åtminstone den sistnämnde sitta till mötets slut.

En svartkonstnär.

(Historiett.)

Major v. B. var af sina närmaste känd som en stor upptågsmakare, och vittnesbörden härom voro ej heller få.

Så berättades bland annat, att v. B., hvilken efter afskedstagandet från regementet arrenderade en större egendom och med mycket intresse deltog i sina underhafvandes sorg och glädje, en dag fick besök af en ung och fager jänta, dotter till en af godsets torpare; hon hade fått värk i ett finger och bad husbonden att råda bot därför.

Sedan majoren med en blick på den sjuka lemman öfvertygat sig om att ingen fara var å färde, toucherade han med en lapispenna bulnaden, under det han med allvarsam min och skalken i ögonvrån ställde följande fråga till patienten:

“Du tänker allt bra mycket på din fästman, efter som du fått så här ondt i fingret. Gör du inte det?”

“Nej, jag har ingen fästman,” svarade flickan.

“Se så, neka inte! Tror du inte jag ser det! Det här är bara 'kärleksondt' och ingenting annat. Kan du nu låta bli att tänka på fästmannen tills du kommer hem, så blir det onda snart bra, men tänker du aldrig så litet

på honom, så *svartnar* fingret, som du nog skall få se! Tänk nu noga på detta och låt se att du är förståndig! Kom annars tillbaka, så får jag se hvad som vidare är att göra.“

Därmed var allt klart, och flickan tackade och gick, lofvande att noga följa ordinationen.

Många timmar dröjde det dock ej förrän hon kom åter till majoren och med jämmerlig min visade sitt finger, som nu svartnat till följe af lapistoucheringen.

“Jo jo, jag kunde just tro att det skulle så gå! Och så ville du för en stund se'n påstå att du ingen fästman hade,“ sade majoren skadeglad.

“Ja' hade't fäll inte heller, men genast på hemvägen kom ja' å tänka på att grannas Anners va' allt den ja' tyckte mest om åf pojka. Å kunne majoren nu ställa så te att han blefve min fästeman, så *kanske fingre hvitna å blefve bra igen,*“ svarade jëntan oskuldsfullt.

Majoren log och lofvade göra hvad han kunde.

Dagen därpå träffade han ynglingen i fråga, under det denne var sysselsatt på åkern.

“Tänker du inte gifta dig, du, som är ung och duktig?“ frågade majoren sedan han en stund resonerat med Anders i andra ämnen.

“De' ä' fäll ingen som vill ha mig kan ja' tro, annars vore kanske inte de' så tokut,“ svarade drängen.

“Åjo, nog vet jag den som du kommer att tycka om bland jëntorna på godset, och henne ska du fria till, om du ser att hon har ett finger *svart* och fyra hvita på vänster hand. Det har jag läst i svartkonstboken! Och gör du det, får du inte *nej*, det är säkert.“

Majorens spådom gick i fullbordan, ty genom hans finurlighet blefvo de unga tu sedermera ett lyckligt äkta par.

På verandan.

Hon: "Hvad det är varmt i dag!"

Han: "Det har jag inte lagt märke till."

Hon: "Men det borde väl kännas, tycker jag."

Han: "Ja, men det är så att... att... att jag alltid i frökens sällskap känner mig litet het om öronen."

Kalotternas sommarnöje.

Humoristiska familjeinteriörer.

Förberedelse och afflyttning till landet.

“Truls,“ sa’ fru *Josefina Kalott* och steg in i sin mans arbetsrum, där han satt vid skrifbordet förskansad mellan några höga vallar af handlingar, med en flik af snusnäsduken vårdslöst instucken i västfickan, för att alltid ha den till hands, och glasögonen uppskjutna i pannan till tecken af att han just nu unnade sig några minuters hvila från sina skrifgörömmål — “Truls,“ sa’ frun, “har du märkt att det är *vår*, att träden skjuta skott och att segel-leden varit öppen en hel månad?”

Revisor Kalott såg på sin fru ett ögonblick och så svarade han i distraherad ton:

“Hva’ f-n angår det mig!”

“Hva’ *det* angår dig; jo, det är just *det* jag ska visa dig! Truls, har du då aldrig en tanke på din fattiga familj, din arma utsläpade hustru, som nu fem och tjugo år delat ljuft — nej bevars inte *ljuft*, men allt ’ledt’ med dig, det ska Gud veta! Har du inte en tanke på dina barn, flickorna ä’ snart myndiga bägge två! Tänker du inte på gossarne, som plita i skolan från morgon till kväll och — — —“

“Hva ä’ de’ för *logik* i allt det där svamlet, säg mig det! Vet du öfver hufvud taget hvad *logik* är? Nej! Därför talar du alltid som du har förstånd till. Håll dig nu för en gång, kort och godt, till *sak* och hvad det är fråga om efter du kommer in så här och preludeerar en ingress som hotar att mynna ut i en labyrint af kaotisk begreppsförvirring och som antagligen har till slutkläm det vanliga vårkvädet om klädningstyg till dig och flickorna, och blårandiga sommarbyxor åt pojkarne. Är det inte så, kanske?” frågade den äkta mannen.

“Nej, Truls, nej! Du har aldrig förstått mig, aldrig! Men det kan ingen hjälpa, ty jag är van vid att vara oförstådd. Tror du verkligen att dina plikter som familjefar inte ålägga dig mer, än att du på sin höjd ägnar en tanke åt att din familj nödortfiligen får lite i-sig och på-sig. Jojo men! Har du någonsin tänkt på att din familj inte allenast ’lefver af bröd’, som det står i Skriften, utan att du nu, sedan du blifvit ’ordinarie’ och fått lönetillägg äfven måste sörja för vår hälsa bättre än förut — —”

“Stopp där, nu orkar jag inte följa med dig längrel Svara därför på mina frågor. Vill du att vi ska skaffa oss husläkare?”

“Nej, Truls, nej! — Jag talade ju om *våren*, om naturen, om — —”

“Jag förstår. Du vill fara ut till Djurgården och ta ungarna med! Bevars väl, res. Jag stannar hemma, jag!”

“Truls, advocera inte bort mina små pretentioner, som du alltid brukar göra,” sade fru Josefina och drog djupt efter andan. Därefter stötte hon plötsligt fram: “jag vill ha *sommarnöje*, se så, nu vet du det!”

Hon hade väntat att få se sin man resa sig upp i hela sin ämbetsmannavärdighet, stampa med foten i golfvet

och, rifvande sig i hufvudet med ena hand, peka mot dörren med den andra och ropa: "Gå, Fina, gå på stund och gör mig inte galen!!!"

Och hon var beredd att möta stormen, ty det var icke första gången hon blåst upp den och se'n fått den att lägga sig igen så småningom.

Men den här gången hade revisorn inte ett ord till invändning utan sänkte genast rösten och sade:

"Jag har själf tänkt att hyra på lande' öfver sommaren."

"Truls, min egen, kära Truls, hvad säger du! Har du 'tänkt' det? Herre, min skapare, hvilken glad öfverraskning! Låt mig få omfamna dig och pussa dig och —"

Fru Josefina kastade sig snyftande till sin makes bröst.

"Se så, intet 'lipande' om jag får be! Du blöter ju ner mattan med dina tårar!"

* * *

Fjorton dagar senare hade familjen Kalott flyttat ut till en idylliskt belägen koja i skärgården, som revisorn hyrt af en gammal sjöbjörn, hvilken på sin tid fört en skonare, men på gamla dar ankrat i skären och nu lefde i lugn och ro på sin torfva de tider han icke med sin fisksump trotsade vågorna för att ur hafvets sköte hämta en oviss skörd. Visst hade flyttningen varit besvärlig; när "sakerna" fördes om bord på ångbåten i Stockholm, placerades en del af godset uppe på fördäck. När man sedan kom ett stycke ut i skärgården, friskade vinden i, så att ångbåten började "rulla" en smula, hvilket hade till följd att en "emma" som gick på trissor, började röra på sig och slå kanor kors och tvärs på däckets tills den törnade emot några korgar, i hvilka fru Kalott omsorgsfullt packat in några bräckliga syltburkar och saftbuteljer.

Vid den häftiga sammanstötningen krossades det sköra glaset i bitar, så att saften och syltet, uppblandadt med litet "saltsjöstänk", runno i två kvartersbredda rännilar ner mellan skjortan och skinnet på ett par passagerare, som somnat på mellandäck med ryggarna stödda mot akterkant på skansdäcket.

Så höll "Tybå", revisorns dogg, som väl tusen gånger ställt till spektakel, att ombord ända sitt glada, okynniga hundlif. Ordentligt kopplad, som hunden var, kring en sun-tältstång akterut, kände revisorn sig lugn för kräket sedan han fått honom att ligga "couche" under en af sofforna babord. Men Tybå hade en passion mäktigare än alla andra, hvilken revisorn totalt glömt att taga med i räkningen, och den bestod i att han, så fort han kom åt, brukade slicka blanksmörjan af folks skodon. När Tybå därför, efter att i lugn ha tagit sig en liten förmiddagslur, vaknade upp från denna och fann att en passagerare tagit plats midt öfver honom under det han sof, och tillika fann att sagde passagerare placerat klackarna på sina skor alldeles invid hans nos, kunde han icke längre behärska sig, utan var snart ifärd med att på ett glupskt sätt smörja sig med den söta blanksmörjan, hvilket slutligen föreföll ägaren af skodonen så nervöst kittligt att han omedvetet flyttade sin ena fot och trampade Tybå på framtassen, så att det olycksaliga djuret uppgaf ett tjut och tog ett skutt baklänges så att han blef hängande i sitt koppel som ett "friholt" utesfater ångbåtens sida.

Lyckligtvis blef han i sista ögonblicket upptäckt af husbonden och åter, mera död än lefvande, upphalad på däck och sedermera kopplad midskepps vid trappan upp till kommandobryggan.

Landstigningen var dock förenad med det allra största obehaget.

Sedan alla flyttsakerna väl blifvit aflastade på den tränga ångbåtsbryggan och en del däraf pålassats en mindre kärra, i hvars skaklor revisorn själf fick tjänstgöra som häst, under det fru Kalott och fröknarna Bella och Mimmi sköto på bakefter uppför den knaggliga vägen till "sommarnöjet", fingo Kalle och Nisse, de älskliga "odygdpåsarne", som de kallades inom familjen, jämte Tybå order att vakta återstoden af godset.

Men ett så overksammat uppdrag öfverensstämde icke med de unga Kalotternas smak, hvarför Kalle föreslog Nisse att de skulle rulla den stora säcken med sängkläderna upp på land, så att den icke skulle "blåsa" i sjön, där den låg på yttersta kanten af bryggan.

Nisse var inte den som lät säga sig en dylik sak två gånger. När det gällde att "ta" i ett tag, ville han inte vara den sämste.

Sedan han spottat i händerna, högg han sig fast bredvid brodern och tog "spänn" mot ena pollaren på bryggan.

"Hy bax", kommenderade han, aldeles som han så många gånger hört sjäarne hojta nere vid Nybrohamnen.

"Å hy!" repeterade Kalle och spände hvarenda muskel, så att han blef svartblå i synen.

Den tunga balen började redan ge vika för påtryckningen.

"Ett tag till så går han. Hugg i! — —"

Och gick gjorde han! *Plums!* sa' de, och i sjön låg säcken, under det Kalle, Nisse och Tybå stodo och sågo ut som om de inte riktigt kunde begripa hur balen kommit i vattnet så där hastigt, när deras mening varit att få den i säkerhet på det torra.

Sedan pojkarne därefter en stund koxat på hvarandra utan att få fram ett ord, föll deras blick plötsligt på Tybå, som nu satt sig på bryggan viftande på sin svansstump. Som han satt tycktes han med ögonen fråga: Hva' ska

de' ytterligare bli för livvadt skoj, gossar? Och samtidigt log hans mun ett Mefisto-leende, sådant endast en dogg af "Tybås" ras kan le det. Ögonblicket därpå fick Tybå en spark.

"Nu ska du si att vi får på 'huschen' af mamma för att Tybå vältra balen i sjön," sa' Nisse.

"Ja, det är klart att det kommer att bli *vi* som har gjort'et," sa' Kalle.

Och så fick Tybå en ny spark, så att han gaf till ett tjut och linkade på tre ben upp i skogen, där han fick syn på én ekoxe som promenerade, bland lingonriset och som antagligen för Tybås vilda fantasi tedde sig som ett afrikanskt lejon, ty länge hade han ej sett på kamraten, förr än han började morra och stormskälla och bete sig som om han fått rabies canina och delirium tremens på en och samma gång.

När revisorn, flickorna och fru Kalott återkommo till bryggan för att afhämta ett nytt lass flyttsaker gungade sängklädersäcken ännu på vågorna ett stycke från bryggan, men så väl gossarne som Tybå voro spårlöst försvunna

Det blef nu ett sökande öfver allt, under det revisorn lösgjorde en båt, som lyckligtvis låg förtöjd ett stycke från olycksstället, och med den begaf sig ut för att bogsera i land godset.

Gossarne stodo ingenstädes att finna! Fru Kalott och flickorna blefvo till sist otröstliga häröfver, och sedan de ropat sig trötta utan att få svar, slogo de sig ned i en grupp på bryggan och snyftade.

I detsamma hördes ett par ungdomliga röster jubla så att det gaf eko i trädtopparna.

"Mamma, titta, vi ha fångat en ekorre uppe i skogen!"

"Hvad ser jag, är det ni, mina snälla, rara gossar! Gud vare lof att jag har er åter, ni kan inte tro hvad

vi varit oroliga för er," ropade fru Kalott och omfamnade Nisse och Kalle så att den senare, som bar ekorren i sin hatt, tappade hatten, hvarefter det lilla djuret i några raska språng ögonblickligen skilde sig från sitt nya sällskap och försvann, förföljd af Tybå som i ett ursinnigt skall å nyo gaf sin glädje till känna öfver att en ny lustighet helt plötsligt stod honom till buds

*   *
*   *

Emellertid tycktes det, som om Kalotternas sommar-
nöje dag för dag artade sig att blifva allt annat än an-
genämt.

I fyra dagar hade det regnat, så att sängkläderna ännu ej hunnit torka, utan hade familjen måst tillbringa nätterna i syskonbädd på ett par halmkärffvar, utbredda i "salen". Att Nisse och Kalle "vid ett tillfälle, bestämdt tyckt sig se en *orm* i halmen, och funnit ett råtthål in-
vid panelen genom hvilket ormen tydligen kilat ut", bi-
drog ej heller att öka trefnaden. Också stannade re-
visorn, som hvar dag måste fara in till Stockholm, kvar i staden tredje natten; och när han kom hem och fru Kalott fordrade förklaring öfver hvar han hållit hus, svarade han, att han roat sig på sitt vis och att detta varit vida trefligare än att lägga sig bland "ormar", "skorpioner" och "tvestjärtar" för att sedan vakna med ett hundratal kornagnar i nattskjortan

"Men *vi, vi* ska stå ut med sådant," hade då fru Kalott svarat, "vi kunna inte bereda oss lika trefligt som du på vårt tarfliga läger af 'halm och strå'." Och så hade hon afbrutits i sitt tal af snyftningar.

Därpå hade flickorna måst taga vid samt lugnt och sansadt berättat, att det rökt in i spiseln, så att de ej

kunnat laga ett mål mat under hela tiden revisorn varit borta. Därför kunde de nu ej bjuda på middag!

Vidare hade Kalle och Nisse upptäckt ett getingbo på vinden, strax ofvan dörren till flickornas rum.

Nu hade gossarne föreslagit att man borde med en lång stång peta ned boet, ty flickorna vågade ej gå in till sig förr än getingarna kommit bort. Den långa stången blef äntligen funnen och i triumf hemförd af Kalotterna senior och junior, men som det redan började skymma, beslöts att arbetet med getingarnas utdrifvande skulle försiggå tidigt på morgonen följande dag. Efter att ha druckit kaffe morgonen därpå gick hela familjen att börja den stora getingjakten. Revisorn i spetsen med stången och bakom honom frun, döttrarna, pojkarne och Tybå. Alla ville bevittna getingarnas nederlag. Vid första stöten af stången föll getingboet ner, men i det samma märktes ett surr däruppe som ett i gång varande bomullsspinneri, och i nästa ögonblick kringhvärfdes Kalotterna af hela getingsvärmen, som, ursinnig öfver attentatet, genast kastade sig öfver sina plågoandar och borrhade sina giftiga gaddar i första föremål de kommo öfver.

Den scen som nu utspelades var kanske mer ynkelig än löjlig och slöt därmed att den Kalottska familjen på några ögonblick skingrades åt alla håll, som agnar för vinden, under utstötande af höga jämmerrop. Den stackars Tybå var ynkeligast att skåda! Sparkande och skällande stupade han kullerbyttor i gräset och ramlade till sist ner i gårdsbrunnen, där han visserligen befriades från sina plågoandar, getingarne, men ömkligen höll på att förgås, därest han icke till sist lyckades krafla sig i hinken, som händelsevis, till hälften fylld med vatten, gungade på vattnet vid sin stång.

En hel timme måste han dock uthärda där nere innan gossarne halade upp honom och han fick ruska lervällin

gen af sig på deras nymanglade blårandiga söndags-toiletter.

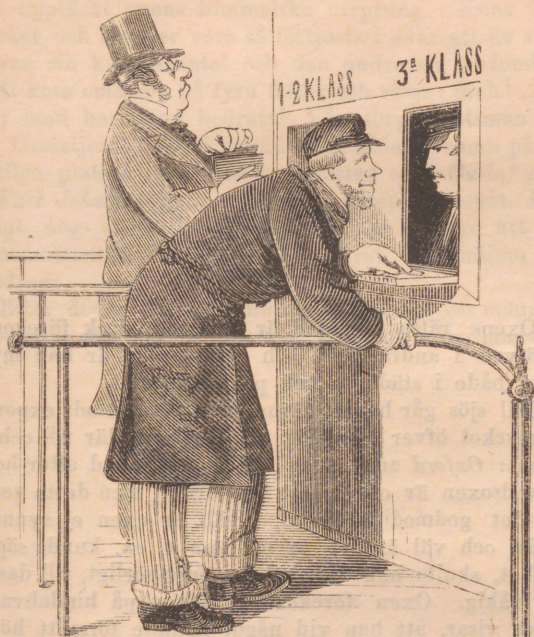
Flickorna hade emellertid lidit mest af getingarnas sting. De hade bägge stängt sig inne, och så väl Nisse som Kalle försäkrade pappa att systrarnas hufvuden svullnat "till stora jordklot".

Fru Josefine hade sluppit relativt lindrigast undan; det värsta var dock att en geting stuckit henne på läppen, så att denna svält ut så att hon var oförmögen att yttra ett ord.

Revisorn och gossarne försökte att lägga nyss upptagna grästorfvor med jordsidan mot huden och de funno lindring i sina plågor.

Flickorna afböjde först att begagna grästorfskuren, men då pappa skickade gossarne upp med två stora grästorfvor, å hvilka så väl "anemoner" som "förgät mig ej" prunkade, mottogo de dem med ett matt framsuckadt *tack*, lade dem därefter med den grönskande sidan ned å ett par handdukar, som de lagt öfver örngåttan, hvarefter de, halfklädda som de vore, lade sig till sängs med sina svullna hufvuden, hvilande i mullen. Verkan af kuren uteblef icke heller här! Svullnaden lade sig, men i stället började de sjuke plågas af stickande smärtor öfver hela kroppen. I nästa ögonblick upptäckte de att grästorfvorna vimlade af *rödmyror*. Och med en åtbörd af förskräckelse öppnade de fönstret och slungade torfvorna ner på gården, där en af dem olyckligtvis råkade falla midt i synen på revisorn, som lagt sig rak lång på gräsmattan, under det andra torfvån hamnade på de konserverade läckerheter, som revisorn föregående kväll fört med sig hem.

Ackordera kan man ju alltid.

“Två och sexti kostar biljetten.”

“Å, det blir väl för lite' bättre?”

“Här prutas inte. Ska han ha biljett?”

“Harrn kan väl låta tala vid sig. Är det harrn, som ska köra iväg med tåget?”

“Nej, det är en annan.”

“Nå, så gå sta och fråga honom då, om jag kan få det billigare, i fall han slipper köra så fort, för si brådtom har jag just inte.”

Om oxen.

Skämtkria.

Oxens rätta hemland är Småland, dock förekommer han äfven i andra land, och i vårt land är han mycket allmän både i städerna och på bondlandet.

Till sjös går han ej gärna, men det oaktadt exporteras han mycket öfver Nordsjön till England, där till och med en stad: *Oxford* antagligen blifvit uppkallad efter honom. Smålandsoxen är ofta utsatt för "drift", men detta generar föga det godmodiga djuret. Själ är oxen ej synnerligt snillrik, och väl är det, ty om han t. ex. kunde säga en kvickhet, skulle han "idisla" den oupphörligt, till dess den blef tråkig. Oxen förekommer äfven på himlahvalfvet, hvilket visar, att han vid något tillfälle förmått höja sig mot högre sferer, så vida icke oxen på himlahvalfvet, ursprungligen varit en *talgoxe*, ty den sortens oxar ha som bekant vingar och kunna flyga. *Uroxer* kallades märkvärdigt nog forntidens *oxe*, fastän båda väggklockor och andra ur på den tiden ännu icke voro uppfunna och uroxarna näppeligen af forntidens folk kunde användas ens som solvisare.

Fordom dyrkades oxen som en gud af de gamle egyptierna, och som dessa voro styfva astronomer och stjärn-

tydare, berodde måhända detta därpå, att de före alla andra upptäckt oxens himmelska ursprung. Kung Nebukadnezar och Jupiter voro så förtjusta i oxar att de aflade, den ene sin kungamantel och den andre sin gudomlighet för att kesa omkring på fyra fötter och råma: muh! Äfven i vårt land har oxen hedrats! Vår störste statsman hette Axel *Oxenstjerna*, och i bredd med sådana namn på våra offentliga platser inom vår hufvudstad som: *Gustaf Adolfs* och *Karl Johans* torg m. fl. ha vi äfven *Oxtorget*. Egenomligt nog anses det nu som ett okvädinsord att kalla en medmänniska *oxe*, oaktadt djuret fordomtima varit så hedradt.

Efter döden bli dock nutidens oxar af oss människor väl behandlade och få vara med både på festmiddagar och supéer.

Ett förståndigt äkta par.

(En julklappshistoria.)

Herr och fru A. hade varit gifta ett år, och bägge hade de en vurm gemensam, den att vilja pryda sitt hem och inrätta det så komfortabelt och elegant som möjligt.

En dag före jul, då de sutto tillsammans på tu man hand, föll talet på julklappar, och det unga herrskapet gjorde då den förståndiga öfverenskommelsen, att om de skulle ge hvarann presenter till julen, så skulle dessa uteslutande bestå af "nyttiga saker", hvaraf bägge kunde ha trefnad och nöje.

Så begaf det sig att de bägge en kväll, under det de gjorde en rond genom gatorna för att ta julexpositionerna i betraktande, liksom af en slump kommo att titta in hos Leja, där frun skulle göra ett mindre uppköp för sitt hushålls räkning. Och under det hon gjorde upp sin affär såg herr X. sig litet omkring i lokalen. Men just som de stodo i begrepp att gå, tvärstannade lilla frun helt plötsligt framför en dyrbar taklampa, gjorde sin man uppmärksam på artikeln och frågade med den oskyldigaste min i världen:

“Hyad tycker du om den där matsalslampan, käre Georg, är den inte utomordentligt vacker, eller hur?”

“Den är charmant,” svarade den äkta mannen. “Men vi ha gunås icke råd . . .”

“Nej, tycker nå'n det,” sa' frun med en afböjande gest.

“Vi ha ju kommit öfverens om att vara förståndiga vid julklappsköpen, och dit hör naturligtvis i främsta rummet att ingen af oss extravagagerar och köper så dyrbara presenter,” sade herr X. allvarsamt.

“Ja, du har rätt,” inföll nu lilla frun allvarsammare och tog sin mans arm, hvarefter de aflägsnade sig från den förföriska expositionen.

Ett par dagar därefter gick herr X. ensam upp till Leja och köpte den magnifika taklampan, utan att veta att hans fru endast några timmar förut varit inne och gjort en alldeles liknande affär.

Man kan tänka sig hvilken öfverraskning det blef, när *bägge* lamporna kommo fram julaftonen!

God rekommendation.

“Kan vaktmästarn rekommendera mig något rödt vin, som är godt?”

“Ja, vi ha S:t Julien, som källarmästarn hvar dag påstår är aldeles utmärkt.”

“Hvar dag? Hvad menar ni med det?”

“Jo, si gästerna skicka nästan alltid vinet tillbaka, och då svär källarmästarn på, att bättre vin finns inte i hela Stockholm.”

Anekdoter, ordlekar och infall.

På Nybroviken.

“Det var bra att jag träffade er, herr X. Som ni kanske minns, har jag en liten fordran af er, som jag kanske kunde få uppgjord med samma efter vi träffats så här apropos.“

“En fordran, säger ni. Det är omöjligt! Jag vet inte af att jag har några — *isbjörnar!*“

* * *

Min vän.

Jag vill fråga er, mitt herrskap, har vänskapen något värde för er eller ej? Har ni någonsin ägt en verkligt god vän, en vän, som ni kunnat förtro er åt, och som bevarar era förtroenden så som vore det anförtrodda hans egen hemlighet. En vän, som uppoffrar sig helt för er skull, som aldrig motsäger er, som aldrig lånar pengar af er; en vän med hvilken ni kan vara tillsammans natt och dag, utan att någon skall djärfvas

påstå att ni råkat i dåligt sällskap, med ett ord en vän, som ni ovillkorligen under hela ert lif måste älska och värdera?

Äger ni en sådan vän, skall det icke gagna er stort att göra bekantskap med *min vän*, men äger ni det ej, är bekantskapen ej att förakta. Ty ni skall då finna i er omedelbara närhet hvad ni kanske förut förgäfves sökt efter under årat. *Min vän* besitter alla de ofvan uppräknade goda egenskaperna och flera till.

Vi bo tillsammans, utan honom skulle min ensliga kammare vara mörk, kall och dyster. När jag går ut, är han inne, när jag kommer åter in, är han hemma, färdig att stå till tjänst. Han har blott en passion, som jag värderar, han röker; blott ett fel, som jag gärna öfverser med. Han behöfver hjälp för att tända eld i pipan.

Har ni icke redan gissat det, så vill jag nämna, att *min vän* är — *kakelugnen*.

* * *

Järnbanereformer.

En handelsresande har föreslagit följande reformer, som han önskar få genomförda på våra järnvägar;

1:o) *Väntsalarna* göras mera bekväma än hittills och förses till de resandes förströelse med piano, biljard, gris-spel m. m., hvarmed de resande kunna roa sig under väntan på tågen.

2:o) *Första klassens vagnar* indragas, såsom varande endast förevisningsburar, i hvilka åtskilliga narrar taga plats för att antingen visa att de äro excellenser, generaldirektörer o. d., eller, om de icke äro det, för att bli ansedda såsom sådana.

3:o) *Andra klassens vagnar* indragas likaledes såsom varande obehöfliga i detta jämlikhetens tidevarf, hvar emot

4:o) *Tredje klassens vagnar* inredas så komfortabelt och bekvämt som möjligt med restauranter, salonger etc. För att särskildt tillmötesgå möjligen ifrågakommande kraf på isolering, inredas ett par vagnar i hvarje tåg efter cellsystem, hvarefter på hvarje celldörr anslås: "För icke rökare", "För fullblodsaristokrater", "För bönder", etc.

5:o) Redan abonnerad plats i kupé bör vid ägarens tillfälliga utträde ur vagnen kunna apteras till räfsax eller annat tortyrredskap för den som gör försök att annektera platsen m. m.

* * *

Små förtretligheter i det mänskliga lifvet äro bland annat:

Att ha för trånga stöflar och ingen — stöfvelknekt.

Att stå i kö framför en biljettlucka och när turen ändtligen kommer, bli vittne till, att man sätter "lapp på luckan".

Att som familjefar ha sex flickor och så få én till, när man slagit vad med sina vänner att det skall bli en pojke.

Att för sent upptäcka att man i mörkret gifvit en tjugokrona åt en kolportör i stället för ett tvåöre.

Att hos en tandläkare få utdragen tanden bredvid den som värker.

Att i distraktion ta två västar på sig, men glömma klockan hemma, när man skall resa bort på några dar.

* * *

En tjufhistoria.

Två industririddare sammanträffade vid hamnen, där en skuta låg förtöjd å hvilken åtskilliga landtmannaprodukter försålades. Bland annat hängde å en stång under det improviserade suntältet några skinkor, hvilka i synnerhet tycktes mycket reta en af de två skålmarnes aptit. Sedan han en stund med lystna blickar betraktat bytet, slog han vad med kamraten att han med skepparens tillåtelse skulle få lägga sig till med en af skinkorna.

Sedan vadet ingåtts, passade skålmen på då skepparen för ett ögonblick gick ned i lastrummet, sprang ombord, ryckte till sig en skinka och ropade:

“Hör hit, skeppare!”

Vid anropet stack skepparen upp hufvudet ofvan däck och frågade:

“Hur är det fatt?”

“Jo, frun som här om da'n köpte den här skinkan, vill inte ha den! Det är trikiner i den, påstår hon. Därför har hon skickat mig hit för att få sina pengar tillbaka.”

Skepparen protesterade häftigt. Då vagabonden till sist blef allt mer oförskämd och lade skinkan ifrån sig, blef han körd i land af skepparen, som kastade skinkan efter honom upp på kajen under det han skrek:

“*Tag han skinkan och gå, annars skickar jag efter polisen!*”

Tjufven tog skinkan och gick, med hotelse att aldrig komma igen mera.

Säkerhetsgaloschläset.

(Amerikansk uppfinning.)

Består af en liten fjädermekanism, som placeras lös, framme i tån på galoscherna, sedan ägaren ställt dem ifrån sig i en tambur, samt så inrättadt att det liksom en räfsax kniper om tårna på den som sticker sina fötter in i galoscherna för att knipa dem eller utbyta dem emot ett par sämre.

* * *

Tro det den som vill.

Söndagsjägaren: Orsaken att vi, som blott ha tid att jaga på söndagarna, sällan eller aldrig få något byte, beror naturligtvis på att tiden är så knappt tilltagen för oss. Låt mig gå på jakt alla de öfriga dagarna i veckan, så skall resultatet helt säkert bli helt annat.

* * *

Teologien från witzsympunkt.

“Det finns folk som påstå att det ej finns någon logik i teologien, och ändå framgår motsatsen alldeles tydligt af själfva namnet, om det blir fråga om *teologiska* spörsmål.”

“Jag påstår motsatsen, namnet antyder tvärt om att dylika spörsmål kunna vara hur “*te-ologiska*” som helst.”

* * *

Frågan är fri.

Husbonden: "Till dina göromål, min käre John, hör äfven att du får åtaga dig all slags *borstning* här i huset både för mig och min familj."

John (som endast ett par timmar varit i tjänsten, frågar försiktigt): "Är det också meningen att jag skall borsta herrskapets *tänder*, när det behöfs?"

* * *

Bubblor.

Magens röst är oftast starkare än hjärtats, det ser man bland annat därpå att det finns så många — matfriare.

*

Den som föraktar det yrke han valt, föraktar äfven sig själf.

*

Idealet är oftast en chimera, verkligheten är det aldrig.

*

Civilisationen skall i sinom tid verka ekonomiskt ruinerande på nationerna; ty redan nu kan mänsklighetens *skuld* icke vägas upp med — *guld*.

*

Rikta din blick nedåt, ej uppåt, så slipper du att göra det när det redan är för sent och du snafvat mot en sten, under det att du förgäfves sökt "läsa i stjärnorna".

*

Sådan den här planeten nu ser ut hade nog Vår Herre icke tänkt sig den från början.

*

Konsten har i de flestas ögon högre värde än naturen.

*   *

*

Ytterligheterna beröra hvarandra.

Uppbördsman M. och poliskonstapeln V. sammanträffade på gatan en ruskvädersdag, då den senare hade sitt "pass".

"Hur mår bror?" frågade M.

"Bra nog, om inte den förbaskade *nederbörden* vore. Hur mår du själf?"

"Jo tack, jag skulle må som pärla i guld, om jag blott sluppe *uppbörden* en sådan 'här dag,'" svarade M. witzigt.

*   *

*

Bägge delarna.

"Är det en nära eller långt aflägsen anförvant ni sörjer?"

"Bägge delarna. Det är min man, som dött i — Ostindien."

*   *

*

Smaken är så olika.

Artisten: "Nå, är herr fabrikören nu nöjd med taflan?"

Mecænatens: "Ja, se nu är det stilleben i min smak. Det är annat det än förra taflan med sina blommor och frukter, som jag alls inte förstod mig på."

* * *

Fotkrämpor.

Hon: "Herr^sassessorn kommer till oss så sällan nu för tiden. Knappt en gång i månaden."

Han: "Ack, jag börjar få ålderdomskrämpor och är inte längre så lätt på foten."

Hon: "Å kors, inte det? Och min dotters guvernant sa' likväl i går, att hr assessorn hade följt efter henne ända från Gustaf Adolfs torg hit upp till Hornsgatan."

* * *

Tillmötesgående.

Kunden: "Jag får be herrn vara god och ge mig kredit på de här varorna!"

Affärsmannen: "Hjärtans gärna, var så god och betala med samma, så skall ni ögonblickligen bli — krediterad."

* * *

Humoristisk bikt.

"Låt mig se, hvad är din klocka? Går hon rätt?"

"Det beror på! Försummar jag mig, så går min klocka naturligtvis *efter*, men försumma mina underordnade sig, då går hon med säkerhet *rätt*."

* * *

Hvilken tur!

Uti ett gladt kamratlag, där en och hvar berättade något märkvärdigt som händt honom, omtalade en gång tenoren X.:

"Det märkvärdigaste som händt mig var, att då jag en gång som pojke var nere vid Västkusten och seglade, kantrade båten och jag kom i vattnet.

Som jag ej kunde simma, skulle jag på -det mycket stora djupet ovillkorligen ha gått till botten och drunknat, därest icke något ytterst märkvärdigt inträffat. Ty bäst jag sjönk, stötte jag mot ett föremål, hvilket jag genast fann vara ett fartygsvant. Som jag, liksom alla pojkar, var god klättrare, sprang jag genast uppför vantet, fick så fast i stängen, på hvilken jag skyndsamt

klättrade upp till dess jag nådde toppen. Sedan jag därefter antrat upp på 'knappen' af masten, fick jag hufvudet öfver vattnet och andades åter. Ett stort skepp hade nämligen vid något tillfälle gått till botten just å den plats där min båt kantrade," slöt X. trovärdigt.

* * *

God rekommendation.

En ung student, som lefvat tämligen mycket undan nere i Lund, skref till sin far med anhållan om förnyadt "rek", emedan innehållet i ett för några veckor sedan mottaget penningbrief redan var slut.

Fadern sände verkligen ögonblickligen ett nytt brief, å hvars kuvert, allra öfverst, tronade det angenäma ordet *Rekommenderas*, förseglade det på öfligt sätt, med de karakteristiska sigillen etc. och afsände skrifvelsen till sin lättsinnige son. Men hur snopen blef ej denne, när han, sedan han brutit briefvet, fann det *tomt* och i stället börjande sålunda:

Min käre gosse!

Jag *rekommenderar* åt dig att noga reflektera å efterföljande etc.

Och så följde en massa råd och bannor, om hvartannat, från den faderliga handen.

* * *

Don efter person — fanns inte.

En pastor **ström var en gång inbjuden till skämtaren K. i dennes familj.

Den artige värden sköt då fram en länstol och bad gästen slå sig ner i den.

“Å, jag ber, inte kan jag taga plats i högsätet,” sade pastorn blygsamt.

“Genera sig inte utan var så god och sitt; någon *predikstol* kan jag ju inte bjuda pastorn,” svarade K. småleende.

* * *

Utmärkta ostron!!!

Hr X. återkom hem efter en utrikes resa och gick genast till den restaurant, där han varit van att intaga sina måltider, för att frukostera.

“Nej, se herr grosshandlaren,” sade värden, “välkommen tillbaka! Jag har hört att grosshandlaren varit ute och rest.”

“Ja, jag har varit i Newyork några veckor. Har källarmästaren nu något godt att bjuda på, så tag fram det, ty jag är hungrig efter resan,” skämtade herr X.

“Jo, jag har de allra delikataste ostron att bjuda på, saftiga, feta och nyss inkomna.”

“Nå, det låter höra sig, men så utmärkta ostron, som jag åt i Newyork, har jag aldrig känt. De serverades, så att säga direkt från hafvet.”

“Jag försäkrar, mina ostron kunna uthärda jämförelse. De äro också rätt dyra!”

“Jag kan tro det! Men det var inte de amerikanska. De kostade en bagatell, 10 à 15 öre dussinnet,” upplyste herr X.

“10 à 15 öre; skulle grosshandlaren inte också kunna skaffa mig ett parti till det priset?” frågade källarmästaren intresserad.

“Det vore kanske inte så omöjligt, men jag är rädd för att de icke skulle hålla sig så lång väg utan att dö eller åtminstone bli mycket torra,” svarade kunden.

“Å, för sådant veta vi källarmästare råd. Då pensla vi endast öfver hvarje ostra med litet saltvatten, och se'n se de alldeles ut som om de nyss kommit ur hafvet,” upplyste källarmästaren.

“Jaså, går det så till, då ska jag be att hädanefter få slippa äta ostron här,” återtog grosshandlaren.

* * *

Kassakontrolluret.

Liknar ett vanligt remontoirur och angifver förutom tiden, i timmar, minuter och sekunder, äfven hur mycket penningar som under dagens lopp utgifvas ur ens handkassa. Önskar man äfven veta till hvilka ändamål penningarna utgifvits, apteras en särskild apparat under urets boett. För onödiga utgifter varnar, om man så vill, ett särskildt väckarverk, då det uppdrages.

* * *

Järnvägsbicyclen.

Är, som namnet angifver, så konstruerad, att den kan trampas fram på hvarje järnvägsskena. Härigenom uppnå herrar bicyclesportmän med sina fordon en otrolig hastighet; hvarjämte behaget att färdas på en fullkomligt jämn väg torde uppväga den kostnad som järnvägs- och olycksfallsförsäkringsbolagen skulle betinga sig för att uppfinningen skall få en vidsträckt praktisk betydelse.

* * *

Kolibribåten "Avance".

Liknar en vanlig båt, men framdrifves af sin egen kraft. I fören är nämligen placerad en stark magnet, hvilken då han riktas mot något föremål af järn eller stål, såsom t. ex. akterplåtarna på ett i gång varande ångfartyg, verkar som en osynlig bogsertross. Försök, som gjorts att få magneten att draga en liten propeller, hafva hittills visat sig fruktlösa, men uppfinnaren hyser ännu förhoppning om att experimentet till sist skall lyckas.

* * *

Kutterbuffert.

För att under lustseglatser skydda söndagsseglare och andra med skärgården mindre förtrogna sjömän från att gå på grund, har en konstruktör uppfunnit en apparat, liknande en vanlig möbelresort, som placeras i fören på lustbåtarna. Vid påsegling af ett grund fjädrar sig resorten och slungar ögonblickligen båten tillbaka i djupvattnet. Skulle grundet vara af så flat beskaffenhet att resorten ej kan mottaga törnen, utan att skutan ändock åker upp på berghällen, gör detta heller ingenting, såvidt man applicerat ett par smärre hjul, som medfölja apparaten, under kölen. I så fall åker fartyget af sig själf från grundet under påtryckning af segelmassan.

* * *

Fotokemisk trycksvärta.

Liknar den vanliga, men utplånas från papperet genom ljusets inverkan omedelbart efter det böcker och

tidningar tryckta med denna svärta hunnit läsas. Härigenom omöjliggöres så väl utlåning af böcker och tidningar som "läsning på stället", hundratals gånger, af ett och samma exemplar af ett tryckalster. Hvarje dylikt, tryckt med den fotokemiska svärtan, säljes försegladt för att före försäljningen skyddas mot ljusets inverkan. En följd af uppfinningen blir säkert en omredigering och strykning af en del nu gällande paragrafer i alla länders tryckfrihetslagar. Åtal mot skrift, tryckt med den nya svärtan, komma att så godt som omöjliggöras, emedan det skrifna (tryckta) och åtalade upphör att finnas till innan jury hinner väljas.

Uppfinningen säges ha kommit till stånd dels på grund af skärpta bestämmelser i tryckfrihetslagarna, tillkomna på senare tiden, och dels på grund af det, synnerligast i Stockholm, florerande utlåningssystemet af tryckalster. Uppfinnaren är en svensk f. d. redaktör, som emigrerat undan munkorgar och tidningskontor.

* * *

"Pytt, sa' Pelle."

Pelle Jönsson var anklagad för tjufskytte.

Och som han icke var riktigt säker om att komma från saken med heder, vände han sig till en "lagvrängare" och bad, om ett godt råd.

"Det ska ni få, men det kostar hundra kronor," sa' advokaten.

"Får gå," sa' Pelle Jönsson, "bara jag går fri från rättvisan."

"Det svarar jag för," sa' advokaten och gaf rådet.

När målet sedan kom före vid tinget, stod Pelle och såg dum ut.

“Erkänner ni?” frågade domaren sedan han läst upp stämningen.

“Pytt,“ sa’ Pelle.

“Se så, stå nu inte här och neka, ty ni kau lätt bli öfverbevisad om saken, tycks det.“

“Pytt,“ sa’ Pelle.

“Tror ni er kanske kunna dra mig vid näsan med att låtsa vara vriden, så bedrar ni er, ty jag är lika slug som ni.“

“Pytt,“ sa’ Pelle.

“Kalla fram vittnena, så få vi höra hvad de ha att säga,“ befalld domaren.

Vittnena kommo fram, men de hade icke ett dugg att säga, och Pelle gick fri.

“Ser ni nu så lätt ni kom ifrån saken, tack vare mitt råd,“ sa’ advokaten efteråt. “Gif mig nu de hundra kronorna, så äro vi kvitt.“

“Pytt!“ sa’ Pelle och gick.

På ALBERT BONNIERS förlag har utkommit:

TRE MÅNADERS DAG.

Minnen från den svenska Spetsbergs-
expeditionen 1890

af AXEL KLINCKOWSTRÖM.

Med 5 porträtt och 14 illustr.

Inbunden i originelt illustrerad omslag 2: 50.

»I en lätt hånkastad, gladlynt och enkel form, skildras här lifvet ombord, vandringar bland isarne, jakter på ejder, sälar och renar, besök i fågelberg, hajfiske m. m.

(Posttidningen.)

»Arbetet kan, på grund af sin *friska och lifliga stil* och sitt ej blott *intressanta*, utan äfven nya sakinnehåll, med *verkligt nöje* läsas af personer af alla åldrar. Formen är *lättläst och tilltalande*, innehållet *lärorikt.*»

(Svenska Dagbladet.)

»Det finnes i dessa skisser både *omväxling* och *godt lynne*. De skola säkerligen icke heller förfela att slå an på våra sportälskande och i allmänhet på ungdomen samt på vännerna af ett *hurtigt* och *oförväget ungdomslif.*»

(Nya Dagligt Allehanda.)

»Det är en lifligt och raskt skrifven skildring, den *angänäma och friska stilen* gör, att man läser boken med en känsla af *tre nåd och odeladt nöje*, hvartill ej minst bidrager dess ungdomlighet och lekande lynne.»

(Göteborgsposten.)

»Vi rekommendera boken såsom särdeles väl lämpande sig för mognare ungdom, särskildt för dem, som visa håg för naturens studium. Det finnes *goda naturskildringar, väl berättade situationer* och *framför allt ett godt uppfriskande humör*. Hvad utstyrseln beträffar är den ovanligt lyckad.»

(Upsala Nya Tidning.)

»En gladlynt reseskildring, som genomandas af *det friskaste humör* hela vägen igenom.»

(Nyaste Hernösandsbladet.)

»En lätt skisserad dagbok med fångslande, delvis utmärkta naturskildringar.»

(Skånes Allehanda.)

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue   Cyan   Green   Yellow   Red   Magenta   White   3/Color   Black

